

Djupt i havet

Ej långsamt Folkmelodi från Gotland

Djupt i ha-vet på de-man-te-häl-len
Nat-tenstärnor spänna mör-ka päl-len

Näs-ken vi-lar i grö-nan sal. Kvä-l-len härlig
Ö-ver skog, över berg och dal.

står i svar-tan hög-tids-skrud; När och fjärranejen
rit. *p. a tempo*

sus-ning, in-tet ljud Stör det lugn ö-ver nejden rår;
f *pp*

När ha-vets kung ur gyll-ne bor-gen går När
ha-vets kung ur gyll-ne bor-gen går.

2. Ägirs döttrar honom sakteliga Gunga fram på den klara sjö. Harpans ljud de gå så sorgeliga, Söka fjärran en våg att dö. Fast hans öga står åt dunkla himmelen, Ingen stjärna bådard nattens drottning än. Freja smyckar sitt gyllne hår, :: Och näcken så sin sorg på harpan slår. :::

3. O, var dväljs du, käraste bland stjärnor, I den blånande skymningsstund? Du, som fordom, en av jordens tärnor, Var min brud uti havets grund. Och, när hjärtat brann vid mina ömma slag, Smög så blyg, så skön de tjusande behag Mot min barm i den svala flod, :: Och gyllne harpan stum på vågen stod. :::

4. Så den sorgsne, men vid himlaranden Freja hult genom natten ler. Evigt på den guldbeströdda stranden Sina tårar hon glänsa ser. Och sin vän på havet hälsar hon så mild. Vågen speglar, darrande, den huldans bild. Näcken höres på böljan blå :: Så gladelig sin gyllne harpa slå :::

5. Nattens tärnor, klara stjärnor alla, Gå till dans i den stilla kväll, När de skära silvertoner skalla Över stranden från häll till häll. Men när blodig dagens drott i östern står, Bleknande och rädd den blida stjärnan går. Sorgligt avsked hon blickar ner, :: Och gyllne harpan spelar icke mer :::

A. A. Afzelius.